

2 χρόνια χωρίς τον Γιώργο Αμαραντίδη...

/ [Γενικά Θέματα](#)

2 χρόνια χωρίς τον Γιώργο Αμαραντίδη...

Συμπληρώνονται σήμερα δύο χρόνια από το βιολογικό θάνατο του **Γιώργου Αμαραντίδη**. Από την ημέρα που το χώμα της γενέτειράς του τον σκέπασε, μαζί με τα μοιρολόγια φίλων και γνωστών. Είναι ίσως λίγο προσποιητό, λίγο ψεύτικο να θυμάσαι και να μνημονεύεις κάποιον στις επετείους του θανάτου του. Ακόμη πιο εκνευριστικό για τους οικείους είναι να ασχολείσαι με κάποιον που δε γνώριζες, δε σε γνώριζε ή και να γνώριζες δεν εκτιμούσες ή δε σε «εκτιμούσε» εν ζωή. Δύο χρόνια τώρα ασχολήθηκαν με το Γιώργο Αμαραντίδη πολλοί. Αληθινοί του φίλοι, αλλά και «άσπονδοι φίλοι».

Σεβόμενη τη μνήμη του, εκτιμώντας την προσφορά του και μη θέλοντας να ασχοληθώ με μικρότητες, δε θα ονοματίσω κανέναν, ενώ γνωρίζω πολλά.

Θα σταθώ μόνο σε μία προσωπική εκτίμηση της προσφοράς του Γιώργου Αμαραντίδη, ειδικά στη μουσική παράδοση της Ματσούκας. Από μικρή, έμαθα από τον πατέρα μου να εκτιμώ καθετί το **παραδοσιακό**, καθετί που εκπέμπει ένα αληθινό συναίσθημα. Αυτό που κάνει **την καρδιά σου να φτερουγίζει**, αλλά και ότι **ματώνει το στοχασμό**. Ο πατέρας μου εκτιμούσε απεριόριστα το Γιώργο Αμαραντίδη. Είχε άλλωστε αδελφική σχέση και με το θείο του, αείμνηστο Χριστόφορο Χριστοφορίδη (Στοφόρον).

Ο Αμαραντίδης έκανε κοινωνούς της μουσικής παράδοσης της Άνω Ματσούκας,

του Χαψίκιοϊ και μετέπειτα του Δήμου Ελλησπόντου Κοζάνης, γενεές γενεών Ποντίων. **Υπεράνω όλων, η Παράδοση**, είτε ερμήνευσε ακριτικά τραγούδια, είτε κλασσικά διαχρονικά ποντιακά τραγούδια, είτε επιτραπέζια, είτε «έμνοστα» τίκια, είτε δικά του τραγούδια. **Ναι, ακόμη και τα δικά του βοούσαν: υπεράνω όλων η Παράδοση**. Είχε το χάρισμα να το κάνει. Το χάρισμα του λαϊκού παραδοσιακού καλλιτέχνη, που βίωσε την Παράδοση συναναστρεφόμενος με ανθρώπους που ήπιαν **πατρίδας νερόν** και μπόρεσε και ο ίδιος να εκφράσει τον ψυχικό του κόσμο με απόλυτα παραδοσιακό τρόπο.

Τα τελευταία χρόνια πολλοί ακόμη τραγούδησαν «Ματσούκα», όπως συνηθίζεται να λέγεται. Έγιναν της μόδας τα ματσουκάτ'κα και ήρθαν στο προσκήνιο πολλοί σκοποί, δίστιχα, νέες φωνές. Η «μόδα» της Ματσούκας πήρε τέτοιες διαστάσεις, που θεωρήθηκαν αντιπροσωπευτικοί καλλιτέχνες της περιοχής **άλλοι**, εκτός του Αμαραντίδη. Παράλληλα, ο Αμαραντίδης μεγάλωνε ηλικιακά και κάποιοι «διέρρεαν» στους ποντιακούς κύκλους ότι δε μπορεί πια να αποδώσει όπως παλαιότερα. Έμπαινε ένας «Σιμούλτς» στην **άνιση διαδικασία** να επιλέγεται ή να μην επιλέγεται από συλλόγους, έχοντας απέναντί του νέους, ωραίους και με περισσότερες «δημόσιες σχέσεις» καλλιτέχνες. Βλέποντας όλα αυτά, ποτέ δεν αμφισβήτησα στο ελάχιστο τη διαχρονική αξία του και μειδιάζοντας, θυμόμουν πάντα ένα τραγούδι του που έλεγε **«Εσκώθανε ψεζ'να γαρκά να κρούν' εμέν 'τον Ταύρον...!»** Του το είπα κάποτε. Χαμογέλασε με νόημα, χωρίς να κακολογήσει κανέναν. Η ικανοποίηση όμως στο βλέμμα του ήταν έκδηλη.

Ο Αμαραντίδης λύγισε μετά το θάνατο του αδελφικού του φίλου Χαράλαμπου Παταρίδη (Χουσεϊν). Από εκεί και πέρα, ήταν η αρχή του τέλους. «...Όπως να γυρωκλώ'εις ατό....τ'έσόν το τέλος έρθεν», μοιρολογούσε σ'ένα άλλο τραγούδι του. Οι απαγορεύσεις των γιατρών έρχονταν «τενταλλαπάν'».

Η οικογένειά του, με φροντίδα, προσπαθούσε να «κόψει» αυτά που δεν έπρεπε, να ελαττώσει ότι του έκανε κακό. Διέξοδός του μέχρι τελευταία ήταν τα μαθήματα λύρας που παρέδιδε στους Μωμόγερους, στην Καλλιθέα Αθηνών.

Ήταν «διέξοδος» και για έναν άλλο λόγο. Κάπου στο σύλλογο, είχε κρυμμένο ένα πακέτο τσιγάρα και κάπνιζε εκεί, κρυφά, για να μη στεναχωρήσει την οικογένειά του. Το τελευταίο του πακέτο είναι ακόμη εκεί...

Αντί άλλου μνημοσύνου και αναφοράς στη μνήμη του, επιλέξαμε δύο βίντεο:

- **Το πρώτο** είναι από την τηλεοπτική εκπομπή «Στην υγεία μας» (2011), όπου συμμετείχε ο Γιώργος Αμαραντίδης με το Ελληνικό Σωματείο Διάσωσης & Διάδοσης της Πολιτιστικής μας Κληρονομιάς «Οι Μωμόγεροι».

- **Το δεύτερο**, είναι από το χορό του Φάρου Ποντίων το 2010 στη Θεσσαλονίκη.

Και τα δύο βίντεο είναι από εκείνη την εποχή που έλεγαν ότι «δεν απέδιδε πια» (!). Τα συμπεράσματα δικά σας....

Τώρα πλέον, ο Γιώργος Αμαραντίδης επανήλθε στην αρχική του θέση.

Αναγνωρίστηκε από φίλους και μη, και κάθεται και πάλι στο “θρόνο” του, το **θρόνο της μουσική παράδοσης της Ματσούκας**. Άλλωστε η ίδια η Παράδοση

είναι που δίνει **ζωή**, δίνει **πνοή** σε αυτούς που την πιστεύουν. Η ίδια η Παράδοση είναι που δίνει **επιπλέον** αξία στα ανθρώπινα συναισθήματα. **Με την Παράδοση ζεις, χωρίς την Παράδοση απλώς...επιβιώνεις.** Και τυχεροί είναι όσοι μπόρεσαν, μπορούν και θα μπορούν να το νιώθουν αυτό. **Όπως ο Αμαραντίδης, έζησε, ζει και θα ζει!**

*Ε Σιμούλ', ακόμη μας διασκεδάζεις,
ακόμη μας συγκινείς,
ακόμη μας ταξιδεύεις στη γλυκιά πατρίδα...*

Μυροφόρα Ε. Ευσταθιάδου

Πηγή: epontos.blogspot.gr